

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Joost II Sickenga
Titel	Dode ogen
Jaar	1995
Uitvoering	

Copyright (C) 1995 by Joost II Sickenga

DODE OGEN

JOOST II SICKENGA

PERSONAGES

BLINDE MAN: *Een man van midden veertig, blind.*

RAYMOND: *Een jongeman van ergens in de twintig.*

SIMONETTA: *Een vrouw van midden dertig.*

ERIC: *Een man van midden dertig.*

Dit toneelstuk werd geschreven met een subsidie van het Amsterdams Fonds voor de Kunst.

BLINDE MAN

Hij komt op, loopt naar de microfoon, zet deze goed, bukt en doet de recorder aan. Dit is niet het begin, dit is er middenin. Wakker worden. Niet uit een slaap, niet uit een droom, wakker worden uit het denken. Ontwaken uit de waan. Zeker weten, het is zover. Dertig jaar. Hij heet Raymond. Ligt op zijn rug in bed. Het lichaam een grafheuvel onder de dekens. Hij probeert te bewegen, het is zover, maar zijn lichaam luistert niet. Hij ligt als een dubbeltje op een magneet geplakt. Gebrek aan wilskracht, daadkracht? Eerder dan het gebrek aan kracht is het de kolossale vracht van iets anders. Hij probeert zijn armen. Zijn armen zijn sterk. Ze duwen zijn lichaam richting kussen, zijn bovenlijf schuift onder de dekens vandaan. De kou wacht het daar op. Rust. Kou. Hij trekt zijn gestrekte armen dichterbij. Dan weer het afzetten, het schuiven, gestuukte muur schuurt zijn schouderbladen. Het is zover. Al vanaf half vier is het licht aan maar nu is het zover. Raymond opent zijn ogen. Wat hij ziet is nat van de tranen. Zijn ogen, hij huilt niet, het is iets anders. Hij weet, hij vermoedt wat het is. De oogleden gaan op en neer, precies één keer, daarna niets. Geen handeling. Hij gaat na hetgeen hij voelde. De pijn in het linker oog. Nee nauwkeuriger: waar in het linker oog. Niet te zeggen. Dekens wegslaan, opstaan en op de tast naar de wastafel gaan. Er om denken niet te knippen, de tranen, de ogen hebben pijn. Maar sst, de stilte als lijm tussen de lippen. Dan naar voren buigen, naar de spiegel, de ogen openen en in de spiegel die kleine rode ogen zien. De opgezette oogleden, het pus in de hoeken. Het linker oog, kom, dichterbij. Beginnen te knippen. Niet doen verdomme. Hand erbij, openhouden. Bestuderen. Rood doorbloedde bol. Weerspiegeling van slaapkamer op bol. Rare knik in weerspiegeling. Rond zwarte spikkel. Is het dat, die zwarte... ja, spikkel? Het is niet te zeggen, niet te zien. Te waterig. Knippen? Helpt niet. Dan dit: een vingertop tast de natte oogbol af. Streelt op de millimeter de iris. Merkt dat het anders voelt, die zwarte punt, een splinter. Dus toch. Met een ruk draait Raymond zijn hoofd naar het bed, naar zijn liefde. Ze slaapt. Hij is nog niet blind. Volgende alinea. Half uur later. Dag. Licht van buiten, de gordijnen open. Raymond zit op de rand van het bed, koffie binnen handbereik. Nu hij het weet is hij rustig. Rustiger. Hij kijkt. Zijn liefde wordt wakker, de slaap als stof op haar gedachten. Met een zucht blaast ze het ergste weg. Raymond wacht. Ziet ze zijn gezicht dan begrijpt ze wat er aan de hand is. Het zat er aan te komen na gisteren. Ze kijkt hem aan. Zijn ogen, nog meer van de wereld is uit zijn ogen verdwenen. Raymond kijkt weg. Hij zegt: 'Ga je mee naar het ziekenhuis?' Hij zegt: 'Het is toch een splinter.' Hij luistert niet naar wat Moniek vraagt, hij zegt: 'Ik voel het aan het ooglid, dat snijdt zich aan de splinter als ik knipper.' Huilt hij? Zijn liefde bekijkt hem. Ze doet niets. Er is niets dat ze kan doen. Troosten kunnen ze elkaar niet meer. Ze wachten tot het voorbij is. Voorbij. Raymond vertelt dat hij de autosleutels van Paul al van beneden heeft gehaald, waarop Moniek vraagt of ze op moeten schieten, of het pijn doet. Nee, pijn doet het niet. En is hij al lang wakker? 'Gewoon, vanaf half vier ongeveer.' Moniek zakt met een zucht terug in de kussens. 'Je weet zeker dat het een splinter is?' 'Ja,' zegt Raymond, 'ik heb er aan gezeten, je kan 'm voelen, hij steekt iets uit.' Moniek gruwet. Daarna: stilte tot de koffiebekers leeg zijn. Twee witregels. Ik bedoel: nieuwe alinea. Met zijn kin op een steun, zijn voorhoofd tegen een band en zo moet hij stil blijven zitten. In een vreemd apparaat. Zit hij goed? Ja. Nee. Zijn hoofd, het loopt leeg, wordt licht, stijgt op, het wil flauwvallen, dat hoofd, of... Nee, hij kan het stoppen, nee hij zit goed. 'Goed dan zullen we eens kijken.' Het wordt donker en één, twee, drie tellen later klikt er een scherpe bundel wit licht aan. Het komt, lijkt, overal vandaan. Het apparaat waar zijn hoofd in zit heeft spiegels, prisma's en vergrootglazen. Her en der

beweegt het witte licht, traag. Hij kijkt in een sterrenstelsel, lichtvlekken beschrijven als satellieten hun baan. Ja ijzer, aluminium, zilver en spiegel. Ergens drijft een oogbol, van de zijkant gezien, voorbij. 'Als u uw hoofd stil houdt kan ik het beter instellen.' Ja sorry, weer die duizeling, maar nu zit hij goed en zo blijft hij zitten. De dokter draait en stelt en het één loopt over in het ander. Vla. 'Als ik een moment moet stoppen?' Drijvend in het zwart, nee het gaat wel. 'U zweet nogal, vindt u het eng, kunt u naar één punt kijken?' De planeten staan stil. Hij kiest een lichtvlek en kijkt. Blijkt de vlek een spiegel aan de muur te zijn, geen eens deel van het apparaat. Het is raar, zo raar, en dus duwt Raymond zijn gedachten richting Moniek. Ze zit in dezelfde kamer, hetzelfde heelal, al kan hij haar niet zien. 'En dit heeft u twee dagen geleden in uw oog gekregen?' 'Twee dagen ja, dat moet wel.' 'Al die tijd geen pijn?' 'Weinig.' 'Uitzonderlijk, voor wat ik weet, ik bedoel-' 'U hoeft van mij niet te praten hoor.' 'Oh, juist, ik dacht omdat u misschien flauw-' 'Als u praat dan hoor ik niet wat ik denk, dan merk ik niet wanneer mijn hoofd leegloopt.' Liever kijkt hij in het zwart, het heelal. Het is roerloos. Alleen kleine verschuivingen van hier en daar een vlek. De dokter draait aan een knop, scherper, scherper, nee er voorbij, iets terug, daar ja. 'Het zijn twee splinters, ze zitten allebei op de iris, veel scheelt het niet. Denkt u dat u zo kunt blijven zitten?' Zijn linker oog wordt gehinderd. Er zit iets in het beeld, iets dat nadert. 'Voelt u dit?' Ja hij voelt het. Het doet geen pijn. 'Om het zekere voor het onzekere te nemen druppel ik er toch nog wat bij.' Verdoving is dat. Er loopt wat over zijn wang. Het wordt gedept met een tissue. 'We wachten even.' Ze wachten. Dan komt de onscherpe vlek. Ze lijkt wollig. Het is de naald. Strak blijft hij naar de spiegel aan de muur kijken. De dokter, het ademen door zijn neus is hoorbaar. Ineens ziet Raymond dubbel, hij verstijft, maar meteen is het beeld weer enkelvoudig. De dokter zucht ingehouden, gespannen. Dan verdubbelt de spiegel zich weer. Ze wordt uit zichzelf tevoorschijn getrokken. Het tweede beeld is ijler, het zweeft als rook rond een vuur, het brandt, brand, stop! 'Sorry?' Raymond zegt dat het pijn doet. Hij liegt maar hij heeft een pauze nodig. 'Ik zal u meer verdoven.' Goed zo. Rust. Het is die naald. Die naald die pulkt in het oog en duwt dan, omdat het de splinter wil wippen, de oogbol opzij. Het is die naald die maakt dat hij scheel ziet. Toen er een hond stierf, eens, ergens, toen is hij er bij gebleven en heeft gezien hoe een stinkende rode prut uit haar aars kwam omdat de sluitspier ontspande, en daarna, hoe haar ogen hun glans verloren omdat het hoornvlies ontspande. Het rimpelde. De hond haar kop lag stil, stil in het duister dat blind heet. Hart klopte toen nog. *Hij wendt zich van de microfoon af.* Terzijde. Dit niet uittypen. Een boek, dit wordt een boek. Ik word een boek. Dit is het verhaal dat ik wil zijn. Niet alles wat in het boek komt is waar gebeurd. Ook: waar het boek begint, daar is het niet begonnen. Het is niet te zeggen waar, in een leven, iets begint. Het één volgt uit het ander, al lang, te lang. Ik wou- Het einde. Het boek zal een einde hebben, een laatste bladzijde. Ook dat is niet zoals het in het echt is. In het echt gaat het door, altijd, het één gaat over in het ander, het één wordt het ander. Ik word een boek. Het is het mooiste wat er van een mens kan overblijven, een verhaal. *Hij neemt weer plaats voor de microfoon.* Bergen. Bergen aan zee. Het staat op vrijwel elke kaart van Nederland. Het is daar een punt, zwarte inkt. Hier is het een straat, afgelegen, leeg. Links het enige uithangbord, blauw: een café. Een vrouw die, even verderop, uit een zijstraat komt. Het is Moniek. Het is drie dagen na de naald. Ze zijn hier op vakantie. Moniek, met één stap twijfel loopt ze de straat in, toch deze kant op. Aan de straat is weinig te zien. Zo valt op hoe ze loopt, meegevoerd door een stroming, onzichtbaar onder de oppervlakte, onrustig. Ze komt steeds meer links van de straat uit. Smart is ongeduldig verlangen. Komt uit voor het café. Het afzakken naar links blijkt

bedoeld, ze moet daar zijn, ze kijkt door het raam, gaat er naar binnen en is niet meer te zien. Kwijt. In het niets van het roerloze staat, rechts van de straat, Raymond. Hij leunt tegen de muur. Eén oog open, wit verband op het ander. Hij verblijft in een wereld waarvan hij de diepte niet kan peilen. Hij zet zich zacht af tegen de muur en gaat lopen. Met één oog open, de hoogte van stoepranden wordt dan gemakkelijk fout geschat. Nee het gaat goed. De afstand naar de deurklink, op de tast, ook. Daarna: in de kroeg. Waar is zijn liefde. Zijn hoofd beweegt druk daar zijn rechteroog ook moet bekijken wat hij normaal met het linker ziet. Het is vol, op zijn tenen kijkt hij over de zee van hoofden heen. Z'n nek en hoofd veranderen in een periscoop. Het apparaat draait rond, net boven de golvende hoofden. Spiedend. De onderzeeër zelf, die zit in zijn borstkas, diep, en van daar uit bestuurt hij de periscoop. Hij begluurt de wereld buiten. Eén van zijn spelletjes. Dan gaat hij maar zitten, ergens. Moniek is waarschijnlijk naar de wc. Um- *Hij wendt zich van de microfoon af, bedenkt zich dan.* Nee, verder. Het kijken met één oog vermoeit en vervreemdt hem. Voor de rust houdt hij beide ogen dicht. De afgelopen dagen heeft hij het gemerkt: je bent veel kwijt als je niet kijkt. Alleen gesprekken al, ze verbrokkelen tot enkel woorden als je niet ziet met welke uitdrukking iets wordt gezegd. Als je het kijken niet kan gebruiken om je te concentreren... is na een paar zinnen de draad van het gesprek in de knoop. Zo staat hij versteld wanneer zijn liefde vertelt dat ze van hem is geschrokken. Geschrokken, een simpel woord van niks. Maar hij blijft er aan haken. Ja dat was het, dat was hij ook, geschrokken. En hij maar denken, wat, hoe- 'Je zei?' 'Uh niets.' 'Ik schrok,' herhaalt Moniek stug, 'Ik schrok omdat je het er bij liet zitten. Je wist van de splinter, je vermoedde het. Twee dagen lang. Je ondernam niets.' Raymond kijkt haar met zijn rechteroog aan. 'Jij ook niet.' 'Het is mijn oog niet.' 'Sorry.' Moniek ziet het bewegingloze, lege gezicht. Het gaasje voor een oog dat daardoor onzichtbaar blijft. Een zwaan denkt ze, heeft ook geen mimiek. Ze vraagt wat hem bezielt, of hij dat weet. Raymond weet het niet. De woorden waarmee hij dat zegt zijn een zucht. 'Het wordt er ook niet beter op, er moeilijk over doen heeft geen zin.' Verandering van houding, verandering van de loop van het gesprek. Moniek verstaat zijn bewegingen, stuk voor stuk. Ze vraagt: 'Nog wat?' 'Dat dacht ik, ja.' De mensen, de stemmen, de muziek, Raymond luistert, zijn liefde bestelt. Raymond zegt: 'Ik vermoedde het, soms, maar dan dacht ik: hij stelt zich aan. Of het kon me domweg niet schelen. Die hele ogen niet. De paar keer dat ik dacht van: misschien gaat het wel kapot- ik weet niet. Je kan dat met jezelf doen blijikbaar.' Moniek zegt: 'Ik kan niet, daar wil ik niet bij zijn.' Futloos gefluisterd: 'Dat weet ik.' 'Och Jezus,' zegt ze. Harder: 'En daarbij laat je het?' Harder. Zijn antwoord is kort. Harder! Alleen ja. Daarna is het stil. Kaal, uitgestrekt, stil. Niemandsland. Geen van beiden betreedt het. In die stofdroge leegheid, turend op zoek naar de ander, nee. Niet voelen hoe elke krachtige afzet van je voet wegzakt in het mulle zand. Het is te vaak gedaan, te vaak misgegaan, het- Niemandsland. Het was ontstaan nadat ze elkaar tot op de grens hadden bevochten. De ruzies. De pijn van geslagen worden, de pijn van terugslaan, te hard. Beiden trokken zich terug. Het was ooit, ooit was de plek waar ze aan elkaar raakten de mooiste. Mooi, mooier, mooiste. Maar nu ligt het verlaten tussen hen in. Raymond kijkt de andere kant op. Stijf van schrik. Het is als het moment waarop het slechte nieuws verteld wordt en je beseft. Het is een val van wereld in wereld in wereld. Raymond, het suist in zijn kop. Hij telt op, somt op, hoe het in elkaar zit. Geconcentreerd, snel. Fel als het mes in een gevecht flitsen zijn gedachten. Dan weet hij het. Hij staat op. Opgeteld is dat de uitkomst van de som: opstaan en weggaan. Zijn liefde kijkt hem aan, vragend, verbaasd. Ze snapt niet waarom hij als een vonk op iets anders is overgesprongen. Waarom hij zijn jas al

aan heeft. Wat dit is. Maar Raymond zegt niks. Pas op het moment waarop hij zich alleen nog maar hoeft om te draaien, alleen nog maar hoeft weg te lopen en alleen nog maar- Hij zegt: 'We hebben al te vaak in een avond als deze rondgedoold, het is te lelijk, ik ga. Misschien dat ik-' Nee, hij zegt het niet. Hij zou liegen. Het is stil. Hij wacht. Wacht op zijn liefde, op een andere uitdrukking op haar gezicht, een lach desnoods. Niks. Wordt ongeduldig. 'Fuck.' 'Goed,' terwijl Moniek wegstapt zegt ze dat. 'Goed dan blijf ik hier.' Dat zij ergens anders is dan hij, daar gaat het om. Ze heeft het begrepen. Raymond draait zich om en is weg. Meteen bestelt Moniek: 'nog een keer hetzelfde graag.' Krijgt ze twee glazen. Alsof Raymond naar de wc is. Daas vergelijkt ze de drank die doorzichtig in de glazen hangt. Haalt het ijs eruit. Glijpt het door haar vingers, valt het terug, golft de drank. Volgt ze de uitdijende rimpelingen, tot in de uithoeken van haar leven. Zes jaar samen. Liefde, houtrot, harde muziek. *Hij houdt een moment rust.* Het einde van dezelfde natte dag. Dit plaatje: achterland, bomen, buiten. In het midden: coniferen, caravan, een terras en verder gras. Deze plek is van de Oma van Raymond. Hier naar toe is hij onderweg. De caravan, wit, wacht. Schijnbaar onbewogen als iemand met een spiegelbril. De gordijnen zijn dicht, je weet het niet. Dat er een vrouw binnen is zie je niet. Raymond opent de deur. Het schemert in de caravan. Hij is voor de derde keer vergeten dat ze er zal zijn. Niet wetend wat hij moet, niet wetend wat hij doet- Hij is alleen, daarom vergeet hij het. De vrouw zegt: 'Hé.' Raymond echter, draait zich om. Langzaam trekt hij de kleine deur dicht. Misschien heeft hij het niet gehoord. Hij is nog steeds alleen en de lucht om hem heen lijkt zo vast dat hij zich er doorheen moet duwen. De vrouw volgt hem met haar ogen. 'Hé, waar is je verband?' Raymond zegt niets. Hij gaat zitten, bed naast de deur. Ze heeft koffie gezet ziet hij aan de spullen op het aanrecht. En de slaapzak, waarschijnlijk heeft ze geslapen. Z'n blik dwaalt verder. Nu bekijkt hij haar, de vrouw, Simonetta. Ze zit in alleen een overhemd. Kijkt voor zich uit. Simonetta, ze doet niets, behalve denken. Dat duurt. Zie: dat onbeweeglijke lichaam zit daar. Het is gedrongen, sterk, maar toegetakeld. Blauwe plekken, littekens, toch lijkt ze onverwoestbaar. Onverwoestbaar zoals een ruïne onverwoestbaar lijkt. Raymond vraagt:

RAYMOND

alleen zijn stem is hoorbaar Heb je geslapen?

BLINDE MAN

Simonetta zegt van niet. Ze pakt het pakje Camel. Vraagt: 'Waar is Moniek?' Raymond staat op en zoekt de ketel voor koffiewater.

RAYMOND

Die is daar gebleven.

BLINDE MAN

Hij twijfelt, verstilt. Kijkt naar zijn handen. Simonetta kijkt naar zijn handen. Het glas dat hij vast heeft rikke-tik-tikt op het aanrecht. Raymond zet het weg en legt de trillende handen neer.

RAYMOND

Die is daar gebleven.

BLINDE MAN

Ze houden allebei hun adem in. Het is vreemd en voelbaar aanwezig.

RAYMOND

Die is-

BLINDE MAN

Ontzagwekkend legt het alles en iedereen het zwijgen op. De stilte stolt in de caravan. Raymond siddert. Deze door alles verlaten stilte zal de rest van het verhaal

in zijn buurt blijven. Het is de stilte die na het verhaal zal overblijven.

RAYMOND

Ik- kijk- nee, koffie dus.

BLINDE MAN

Raymond neemt zijn handen op en pakt daarmee de oploskoffie, lepel. De handen schudden, schudden de lichte korrels van de lepel. Hij fuckt, gaat door tot het lukt, Simonetta kijkt. De ketel gaat beter, die is zwaar. Hij geeft haar de koffie. Daarna zijn er geen handelingen meer. Beiden zitten op een ander bed, rug tegen dezelfde achterwand. Dezelfde kijkrichting. Het rood dat door de gordijnen gloeit. Het broeit in de caravan. Bij vlagen vlamt bij één van beiden het ongemak op. Maar nooit zichtbaar voor de ander die, wie weet, alweer vergeten is. Een uur later is het donker. Gesprek.

RAYMOND

Zal ik licht maken?

BLINDE MAN

Simonetta verstaat het niet: 'Wat?'

RAYMOND

Of ik licht zal maken.

BLINDE MAN

Ze twijfelt. 'Lamplicht?'

RAYMOND

Olielamp-licht.

BLINDE MAN

'Goed.' Geluid, gerommel.

RAYMOND

Fuck.

BLINDE MAN

De lamp zelf licht het eerste op. *Raymond komt op.* Dan neemt ook de omgeving vaste vorm aan. Bed, kast, deur. 'Je was snel terug,' zegt Simonetta.

RAYMOND

Niet snel genoeg.

BLINDE MAN

Oh.

RAYMOND

Had niet eens moeten gaan.

BLINDE MAN

Rust. Wind in de bomen buiten. 'En dat verband, waar is je verband?'

RAYMOND

Hier ergens op het achterland. Ik struikelde voor de zoveelste keer. Heb het er af getrokken.

BLINDE MAN

Simonetta vraagt of ze mag kijken.

RAYMOND

Nee. Niet nu.

BLINDE MAN

'Kon het wel al?'

RAYMOND

Kon wat.

BLINDE MAN

Gaat dat niet ontsteken bedoelt ze.

RAYMOND

Het is drie dagen geleden. Zo'n splinter is een muggenpoot, niks dikker.

BLINDE MAN

'Muggenpoot? Het is je oog!' Raymond pakt zijn aansteker. Korte lach bij de eerste haal.

RAYMOND

Een oog is beter tegen ziekte beveiligd dan menig bank tegen inbraak.

BLINDE MAN

'We spreken daarom ook van gezichts-vermogen.' Ze flapt het er uit. Voor het eerst wordt Raymond nieuwsgierig naar haar.

RAYMOND

De dokter van het ziekenhuis zei het zo, van die bank.

BLINDE MAN

Van een splinter word je niet blind?

RAYMOND

Hooguit tijdelijk.

BLINDE MAN

Oh.

RAYMOND

Verbaasd?

BLINDE MAN

Nou-

RAYMOND

Niet?

BLINDE MAN

Nee, eigenlijk niet. Leven wil blijven leven, neemt allerlei voorzorgen. Sterven is niet zo makkelijk. Als ze zouden willen zouden ze elkaar over het aanrecht heen kunnen aankijken.

RAYMOND

Niet de wil om te leven. Hier overleeft de grootste slappeling. De wil om te sterven, die aanbid ik.

BLINDE MAN

Over het aanrecht heen, het zou kunnen. Elkaar aankijken. Ze doen het niet. Niet tegelijkertijd.

RAYMOND

Weet je, van een regenboogvliesontsteking word je blind.

BLINDE MAN

Een wat-vliesontsteking?

RAYMOND

Regenboogvlies. Daar kijk je door heen. Daardoor zie je kleuren.

BLINDE MAN

Dat weet je ook van de dokter.

RAYMOND

Het is niet waar.

BLINDE MAN

Dat wist ik.

RAYMOND

Dat lieg je.

BLINDE MAN

Dat denk jij maar.

RAYMOND

Dat klopt.

BLINDE MAN

Hij zegt het zo schuld bewust dat Simonetta lacht. 'Je bent te goed voor deze wereld.'

RAYMOND

lacht Daarom ben ik ook meestal niet op deze wereld.

BLINDE MAN

Twee witregels. Ze vraagt: 'Waarom is Moniek niet mee teruggekomen.' Hij zegt, hij vertelt het haar. Simonetta, soms vraagt ze iets. Wat ze over Moniek zegt begrijpt hij niet. Hij praat verder.

RAYMOND

Twee- we waren twee ogen in hetzelfde gezicht.

BLINDE MAN

Soms vergeet hij zijn stem te gebruiken en is het stil.

RAYMOND

zacht Als één oog langdurig traant gaat het ander vanzelf meehuilen.

BLINDE MAN

Simonetta staat op en neemt een glas water. 'Jullie wáren twee-'

RAYMOND

Ja, dat zeg ik.

BLINDE MAN

Het is afgelopen?

RAYMOND

Ja.

BLINDE MAN

Shit. Ik dacht dat het mot was, gewoon. Was het dat niet? Nee, hij weet zeker dat het voorbij is.

RAYMOND

Wist dat het zou gebeuren. Moniek ook. Te lang. Laf. We hebben gewacht met breken. Gewacht op dat gedrocht dat uit de dauw van de toekomst tevoorschijn moest komen, met drijfnapte stappen, klets, klets, kletsnat. Het monster van ons afscheid. 't Moest gruwelijk zijn, iets anders zou ons niet uit elkaar krijgen.

BLINDE MAN

Kijkt Simonetta aan.

RAYMOND

Maar het kwam maar niet. Tot-

BLINDE MAN

Grinnikt.

RAYMOND

Het is nu meer uit dan ooit.

BLINDE MAN

Hij is bij haar weg, zweet schrikt uit zijn voorhoofd.

RAYMOND

En te snel, te snel, shit ik- *Hij veegt zijn gezicht af, bekijkt zijn handen.* Hier, dit is het monster pas, ik ben het zelf.

BLINDE MAN

Hij lacht. Maar Simonetta blijft stil. Heeft haar ogen gesloten, denkt. Iedereen een leven en iedereen alleen. Al die allene levens. Ze tilt het gordijn op, knikt met haar hoofd naar achteren, kijkt naar buiten. Het is helder, pretlichtjes in de ogen van de hemel. Sterren, sterren, ze had niet gemerkt dat het ophield met regenen. En zo

zacht dat Raymond het niet kan horen, zegt ze: 'Zo lang als een nacht duren kan.' Het gordijn valt terug. Kom dan maar op. En ze staat op, stroopt haar mouwen op, wast haar gezicht en dan haar handen. De spijkerbroek wordt uit de dekens tevoorschijn getrokken, aangetrokken, en als het witte overhemd er in zit snoert ze de zwarte riem om. Zegt: 'Zit niet zo te kijken. Ga je mee?'

RAYMOND

Naar een café?

BLINDE MAN

Ja. Van slapen word ik niet moe en niet moe kan ik niet slapen, dus.

RAYMOND

Goed.

BLINDE MAN

Nou, kom op dan.

RAYMOND

Tot het dorp.

BLINDE MAN

Je wil Moniek ontwijken?

RAYMOND

Weet niet. Wat ik wil- het maakt weinig uit denk ik.

BLINDE MAN

Ach wat zielig. *Hij raakt Raymonds wang aan. Wat een zielige mooie jongen. Hij neemt de hand ineens snel terug. Wat gebeurt hier? Wat moet er gebeuren? Het boek. Moet ik ze zo laten praten, zelf aan het woord laten? Ja, dat gaat. Gesprekken, monologen, niet denken zo zeggen ze dat niet, zo zouden ze dat nooit hebben gezegd. Het is een verhaal, geen verklaring onder ede. Goed, ze gaan naar het dorp. Daar nemen ze afscheid. Simonetta gaat op zoek naar Moniek, Raymond terug naar de caravan. Simonetta wordt gevolgd. De kroegen die ze af gaat. In dat dorp dat ze niet kent. Moniek die nergens te vinden is- De laatste kroeg waar ze langs komt was ook de eerste, maar het is nu later. Misschien. Ja, ze kijkt nog een keer. *Simonetta komt op. Duwt de zware zwarte deur opzij. Stapt het geluid binnen. Botst oorverdovend. Is dit dezelfde tent? Wat een gedrang. Donderslagen, dreun, lichten als gedachtenflitsen. Maar geen Moniek. *Blinde man en Simonetta botsen.***

SIMONETTA

Pardon.

BLINDE MAN

Shit, geen Moni- Tot ineens: dáár, in een lichtflits, in een zuil van glaslicht.

Gevangen. Raymond, gevangen, dansend, en dan weer weg. Wegdansend en dan-

SIMONETTA

Hé!

BLINDE MAN

Dan pas ziet hij haar.

RAYMOND

Simo?

BLINDE MAN

Blik.

RAYMOND

Ik, is Moniek er ook?

SIMONETTA

Wat.

RAYMOND

Moniek!

SIMONETTA

Niet gevonden.

RAYMOND

Naar Amsterdam.

SIMONETTA

Ze kan naar de caravan zijn.

RAYMOND

Nee, ben hier net. Halverwege omgedraaid, niet tegengekomen. Naar Amsterdam zeg ik je.

SIMONETTA

Wat lach je?

RAYMOND

Je hebt al die tijd gezocht?

SIMONETTA

Ja.

RAYMOND

Precies Moniek. Daden, doen en doorzetten: geen gelul. Geen gelul, hup naar Amsterdam. Oké, dat was dat.

BLINDE MAN

Simonetta wil weg. Zoals hij doet doet haar onaangenaam aan.

RAYMOND

Opperuimd staat netjes. Weg met die levenloze tietten!

BLINDE MAN

Maar ze blijft. Misschien wel daarom.

RAYMOND

Je zou- wie weet ben ik nog wel opgelucht ook.

SIMONETTA

Maar natuurlijk.

RAYMOND

Ja.

SIMONETTA

Nou ik ga dansen.

BLINDE MAN

En daar staat Raymond. Hij is woedend. Later, in het nachtblauw, lopen ze terug. Zijn stappen zijn stappen in een tunnel. Hol klinken ze na in zijn hoofd. Verlepte dreun-dreun, verdoofd, zo loopt hij naar het einde van de tunnel. Een vaag schijnsel. De witte caravan. Het licht, het licht is aan, is...? Nee, hij had het zelf aan gelaten. Nee Moniek zal er niet zijn. Moniek niet. Iedereen een leven en iedereen alleen. Al die allene levens. Simonetta zegt niets. De volgende ochtend.

SIMONETTA

Hè, wat?

BLINDE MAN

De volgende ochtend. Ze zijn wakker. Het is die wekkerradio, teveel knoppen.

SIMONETTA

Hoe gaat die uit?

BLINDE MAN

Raymond kan het niet uitleggen en komt er ook niet voor uit bed. Dan komt dat nummer tevoorschijn. Mink Deville.

RAYMOND

Dit is goed.

BLINDE MAN

Gemompel. Simonetta hoort de muziek en vertelt dan. Van dat ze in de auto zat.

SIMONETTA

Bij Papá.

RAYMOND

Wie?

SIMONETTA

M'n vader. Die bracht me naar de snelweg.

BLINDE MAN

Ja.

SIMONETTA

Van daar af zou ik liften, terug naar Nederland. Dit is jaren terug hè. Over de autoradio kwam toen dit nummer, prachtig was het. Heb het voluit gezet. Keihard en de ramen open. De bomen flitsten langs in de maat van de muziek. Papá zei niks, dat was het gekke. Hij luisterde, of reed door, maar hij liet me, voor één keer liet hij me.

RAYMOND

Soms kan je thuiskomen, in muziek, als je het hoort-

SIMONETTA

Ja. Ja.

BLINDE MAN

Gesuis, de zender stoort.

RAYMOND

Wat doe je?

SIMONETTA

Het is vrijwel afgelopen. En die vent daarna hoef ik niet.

RAYMOND

Maar je hebt de zenderknop in ieder geval al gevonden.

SIMONETTA

Ach je draait es ergens aan.

BLINDE MAN

Uit het apparaat klinkt plots dit: 'Ontspannen, ontspannen, en elke keer dat u het doet, deze ontspanningsoefeningen, zal het makkelijker gaan en zult u makkelijker beter kunnen slapen.'

RAYMOND

Beter kunnen slapen. Met slapen heb ik geen problemen. Wakker zijn meneer, dat vind ik lastig. Weet jij trouwens waarom slapen een werkwoord is en wakker niet?

SIMONETTA

Ik wakker, hij wakkert, wij wakkeren.

RAYMOND

Van die niet zo rustige kaarsvlammetjes zijn dat.

SIMONETTA

Nee dat is flakkeren. Een vlam flakkert en de wind die wakkert.

RAYMOND

Goed de wind wakkert en wij?

SIMONETTA

Wij waken.

RAYMOND
Dat is alsof je je hele leven naast een kampvuur de wacht moet houden.
SIMONETTA
Dat is ook zo.
RAYMOND
Fuckzooi.
SIMONETTA
Jij speelt je boosheid.
RAYMOND
Oja?
SIMONETTA
Ja, zoals mijn buurjochie. Zoals een kind.
RAYMOND
Och ja, die onschuldige kinderen.
SIMONETTA
Zie jij nog kinderen?
RAYMOND
Kleine meisjes, ik ben dol op malse meisjes.
SIMONETTA
Goed, laat maar.
RAYMOND
Koffie?
SIMONETTA
Laten we maar doen ja.
RAYMOND
Er is geen suiker meer.
SIMONETTA
Is oké. *Raymond kijkt naar haar blote armen.* Wat?
RAYMOND
Blauwe plekken.
SIMONETTA
Ja. Blauwe plekken.
RAYMOND
Goed, blauwe plekken. Verder nog iets?
SIMONETTA
Nee. Ja dat oog van jou.
RAYMOND
Zo rood als een biefstuk.
SIMONETTA
Zie ik. Doet het pijn?
RAYMOND
Nee. Hier- Nauwelijks. Niet aldoor scherp, lijkt het, maar-
SIMONETTA
Maar?
RAYMOND
Wat? Oh dat is als ik met twee ogen kijk. Doe ik het goede oog dicht dan is het slechte oké, maar doe ik het goede open dan heeft het slechte oog vlekken.
Onscherpe plekken.
SIMONETTA
Mm. Klinkt niet echt alarmerend.

RAYMOND

Nee.

BLINDE MAN

Zo verlegen als het onheil toen nog was. Die dag, achteraf- Die dag spreidde zich zoals een laken, opengegooid, over een bed kan neerdalen. Traag, alles onder zich toedekkend. En wat je niet zag dat was er niet. Ze noemde het niet zo, toen, maar die dag was een begin, een eerste keer. Zittend in de zon, drinkend van bier naar bier. Gemoedelijk. 'Als we doppen zouden sparen in plaats van guldens waren we snel rijk.' Die lach, die dag. En, waarom niet, de dag daarop ook nog. Daarna: is Simo weg, is ze weg. En met haar is meer dan haar gezelschap vertrokken. Raymond gaat liggen. Verder gebeurt er niets. Niets dat nu al verteld moet worden.

ERIC

richt zich alleen tot Raymond, Blinde man is voor hem onzichtbaar Pardon? Hallo?

RAYMOND

Goedendag.

BLINDE MAN

Wie is deze vent?

ERIC

Jij bent Raymond?

BLINDE MAN

Hij kent hem niet.

RAYMOND

Ja, nog wel.

ERIC

Je was aan het lezen? *Raymond twijfelt*

BLINDE MAN

Ja.

RAYMOND

Ja.

ERIC

Um ik ben Eric en-

RAYMOND

steekt zijn hand uit Hallo.

ERIC

Ja hallo. Klopt het dat Simonetta hier een week geleden was?

RAYMOND

Een week?

BLINDE MAN

Een week ja.

ERIC

Ja of is ze hier weer?

RAYMOND

Jij bent Eric, d'r vriend. Simonetta heeft van je verteld.

ERIC

Van jou ook. Jullie hadden het niet slecht schijnt?

RAYMOND

Wat kom je doen? Simonetta is hier niet.

ERIC

Nee dat dacht ik. Hé er zijn wat dingen gebeurd, met Simonetta. Ze heeft gevochten.

RAYMOND

Wat!

ERIC

Met een dame, een Duitse, voor, daar bij waar ze werkt. Op de stoep. De baas heeft haar ontslagen, ze is de stad uit.

BLINDE MAN

Simonetta. Gevochten?

RAYMOND

Is ze, hoe heet dat, gewond?

ERIC

Nee maar ze heeft nogal wat problemen snap je?

RAYMOND

Nee.

ERIC

Nou ja, het zou beter zijn als ze een tijdje weg bleef. Zich gedeinsd hield. En omdat ik weet dat ze het met jou goed kon vinden dacht- ik dacht misschien wil jij naar haar toe, zorgen dat ze daar blijft.

RAYMOND

Voor hoelang?

ERIC

Een paar dagen.

BLINDE MAN

Wat een raar verhaal.

RAYMOND

Waarom vecht ze?

ERIC

Om een colbert.

RAYMOND

Dat geloof ik niet.

ERIC

Het is zo: die Duitse, daar had ik wat mee, een jaar geleden, en die had dat colbert aan. Het is mijn colbert, maar Simonetta zegt dat het van haar is.

BLINDE MAN

En toen?

RAYMOND

Ja, ga verder.

ERIC

Nou die dame wou het niet uittrekken, dus toen voor die tent waar ze werkt- Duwen, bekvechten, eerlijk gezegd: ze ging flink over de rooie, fietsslot in haar hand. *Raymond begint te lachen, Blinde man stoot hem aan.* Die baas heeft haar ontslagen. Maar als ze zich nou effe rustig houdt en ik praat met 'm, wie weet is er wat te regelen. M'n vriendin, die Duitse, die heeft ook haar aanklacht al ingetrokken.

RAYMOND

Aanklacht.

ERIC

Bij de politie.

RAYMOND

Natuurlijk.

ERIC

Zou je willen?

RAYMOND
Wat precies.
ERIC
Naar Simonetta. Wil jij, Raymond, naar Simonetta.
RAYMOND
Alsof je ons trouwt.
BLINDE MAN
Sorry?
RAYMOND
Ja ik wil. Ik moet alleen nog-
BLINDE MAN
Hier, spullen pakken. Broek, boek, tandenborstel. Er is haast.
RAYMOND
Hoezo is er zo'n haast eigenlijk.
ERIC
Acht uur precies moet ik op mijn werk zijn. Ik kan niet te laat komen, als ik namelijk
nou ook nog met de baas krijg dan kunnen we het wel schudden.
RAYMOND
Jullie hebben dezelfde baas?
BLINDE MAN
Blijkbaar.
ERIC
Dus als je nu meteen met mij meegaat, kunnen we nog net effe bij iemand langs,
geld weghalen, kan je dat aan Simo geven.
RAYMOND
Uh, ja.
BLINDE MAN
Hé Raymond, hoor je dat? Hij zegt ook Simo.
RAYMOND
Shit ja- God-
BLINDE MAN
Laat maar, schiet nou maar op.
RAYMOND
Op- ja, even kijken, wat moet ik nog meer mee-
ERIC
Raymond? Simonetta heeft geen cent bij zich dus je moet niet zeggen dat het van
mij komt, dat geld, begrijp je? Dat heb je van Annemarie. Van mij moet ze namelijk
niks meer. Niks.
RAYMOND
Annemarie, goed. Spullen: tandenborstel, dit shirt, broek, boek-
BLINDE MAN
Boek. Ja waar zitten we. Ik werd een boek, dit boek. Ja. Leven in een boek. Er alleen
maar zijn als het boek gelezen wordt. In altijd hetzelfde verhaal. Goed. Maar eerst
moet ik de gebeurtenissen, en de mensen, zien. En de baas blijven. Hé Raymond,
weet je al waar je nu bent?
RAYMOND
Dit is de kamer.
SIMONETTA
Dit, ja.

RAYMOND

't Is meer een kelder. Wat een hok, ik bedoel, voor een hotel.

SIMONETTA

Het kost niks.

RAYMOND

Whow, en al die matrassen.

SIMONETTA

Meestal krijgen we een kamer boven, maar die worden nu geveerd. Vandaar die matrassen. Hier, je kan hier wel zitten, de rest ruim ik zo wel op, je blijft toch?

RAYMOND

Ja. Kan dat?

SIMONETTA

Raymond.

RAYMOND

Je bent hier wel meer geweest dus.

SIMONETTA

Met Eric ja. De eigenaar is een vriend van hem.

RAYMOND

Ah.

SIMONETTA

En Annemarie heeft jou dit adres gegeven?

RAYMOND

Ja, Annemarie ja.

SIMONETTA

Hoe kreeg die jou dan te pakken?

RAYMOND

Ze had Moniek gebeld zei ze. Maar hoe ze aan dat nummer kwam weet ik niet.

SIMONETTA

Het is wel idioot. Jou ineens hier.

RAYMOND

Die Annemarie gaf me dit nog. Geld.

SIMONETTA

Anne?

RAYMOND

Ze had zelf willen komen maar jij wist wel waarom dat niet ging, zoiets zei ze.

SIMONETTA

Shit, zeshonderd.

RAYMOND

Zeven, als het goed is.

SIMONETTA

Wacht, ja. Wat een poet! En ze heeft nooit wat.

RAYMOND

Het was zodat je hier kon blijven.

SIMONETTA

Je hebt het gehoord?

RAYMOND

Allemaal. Een zootje is het.

SIMONETTA

Ja dat ging goed hard.

RAYMOND

En ook nog ontslagen.

SIMONETTA

Ik, ontslagen? Donder op.

RAYMOND

Niet? Maar Eric zei-

SIMONETTA

Eric?

RAYMOND

Zei Annemarie, ja.

SIMONETTA

Mocht die willen. Als ik word ontslagen dan hij ook.

RAYMOND

Toe maar.

SIMONETTA

Wat denkt die wel, er eerst zo'n klerezooi van maken en dan zou ik- kan die mooi vergeten.

RAYMOND

Maar waarom zou Eric worden ontslagen?

SIMONETTA

Als ik twee dingen aan die baas vertel dan ligt Eric er uit.

RAYMOND

Wraak? Wat simpel.

SIMONETTA

Dit keer maak ik het af.

RAYMOND

Het gaat om een colbert Simo.

SIMONETTA

Is zo goed als elke reden na al die jaren. Ik ben niet gek. Hij had het van mij gekregen, dat colbert, het eerste cadeau. Ik had een goede baan toen nog, geld, en Eric droeg nooit van die dingen snap je. Het stond hem- wel, dat colbert was ons colbert en tuthola heeft het vorige zomer gewoon uit de auto gejat, weg. Zie ik haar een maand geleden weer en wat heeft ze aan?

RAYMOND

Dat-

SIMONETTA

Dan ben je toch wel een ontzettende trut, niet? Dus ik zeg het terug te geven, wat ze zou doen, alleen een volgende keer want ze had niets anders bij zich. Zeg ik: 'Goed. De volgende keer.' De volgende keer zie ik haar, zegt ze er niets van te weten. Dus ik- maar netjes, nog heel netjes, heus. Tot, wat was het, eergister, komt ze naar die tent waar we werken, weer in dat colbert.

RAYMOND

Ja.

SIMONETTA

Ik denk: hè-hè. Vraagt ze waar Eric is. Niet hier, zeg ik. Waar dan wel, en bla bla- toen heb ik d'r een eindje op weg geholpen. 't Kreng kwam echter direct weer achter me aan en toen heb ik het gedaan. Ik geloof dat ze naar de politie is gegaan, daarna.

RAYMOND

Annemarie zei dat Eric heeft geregeld dat de aanklacht is ingetrokken.

SIMONETTA

Eric, ja, die voelt 'm wel hangen. Die wordt voorzichtig nu.

BLINDE MAN

tegen Raymond Doe eens twee stappen naar achteren. En kijk dan nog eens. Ze zit daar, zie je, ze is op van de zenuwen. Dromen, Raymond. Er zijn er meer geweest dan er zullen komen Raymond.

RAYMOND

Hou op.

SIMONETTA

Je zegt?

RAYMOND

Kom, we gaan hier weg. Naar buiten.

BLINDE MAN

Wat? Oké. Goed, ga maar. Maar dan haal ik de schemer. Ik maak het koeler en hang de hemel tussen dag en nacht. In dat licht: een terras. Een tafel, twee stoelen, op een parkeerplaats voor het hotel. Jij, Simonetta, jullie zijn stil. De burens verstaanbaar. Hij met: 'Maar Laureetje,' en zij van: 'Elke keer, elke keer en nooit een keer niet.' Een brommer brult voorbij. Je kijkt achterom om- In het draaien raak je Simo aan. Haar been blijft staan. Je voelt haar huid, warmte. Kijkend achterom- weg van haar- De tijd verstrijkt zo langzaam dat je rustig de duizendste van seconden kan tellen. Je ogen, haar been, je ogen zijn blind van het denken. Wat zie je?

RAYMOND

Wat zei je?

BLINDE MAN

Wat je ziet. Niets hè. Het komt niet naar binnen, dringt niet tot je door, je denkt.

RAYMOND

Moniek.

BLINDE MAN

Ook ineens aan Moniek ja, waarom? Nu is het stuk verdomme! Terug naar de tafel. Koffie, daar was je mee bezig.

RAYMOND

Ja. *tegen Simonetta* Wil je je depressie zwart of met melk.

SIMONETTA

M'n wàt?

BLINDE MAN

Ze lacht. Je snapt niet waarom, je snapt wel waarom, je lacht zelf. Hè-hè, we zijn er weer. En van hier af stapelen de momenten zich op. Nu naast straks, morgen op vandaag en verder. Een bouwwerk wordt het Raymond, zie je het? Momenten als wenteltrappen, vreemde nissen, of een hal, groot, met achter elke deur een belofte. Het bouwt zich uit met alles wat jullie meemaken. Er zijn zalen vol dansende mensen, kamers waar kinderen slapen, en een open raam waar jullie luisteren naar de branding.

RAYMOND

Hoor je dat?

SIMONETTA

Ja. Het moet mooi zijn, daar, nu.

RAYMOND

Had ik geld, zou ik zee kopen. Geen land.

SIMONETTA

Heb je dan niet ook een boot nodig?

RAYMOND

Wie weet. Een onderzeeër.

BLINDE MAN

Er zijn momenten in rokerige kamers, achteraf. Flarden van muziek uit de verte. Dus dan gaan jullie daar op af en zo ben je hier. Hier, mensen, lichten, mensen, lampen, allemaal samen onder dezelfde hemel. 'De nacht!' mensen. En de kleuren. Hier, jullie lopen over de boulevard, lopen als twee melodelijnen door elkaar.

SIMONETTA

We zijn geschift!

RAYMOND

Mesjoche.

BLINDE MAN

Het zingt tussen jullie, heen en weer, en zelfs de zee schuimt van plezier.

RAYMOND

En weet je wat het leukste is, niet alleen wij, maar iedereen, de president nog gekker dan de slechtste komiek, de groenteboer nog dwazer dan zijn spruiten.

SIMONETTA

Maar- gelukkig- voor allemaal is er een therapie.

RAYMOND

Therapie. Ergens gaan zitten, het kussentje dat op die plek ligt pakken, te horen krijgen dat het kussentje het kleine jongetje in jou is en dat dat gekoesterd wil worden. Therapie is het gelul van hen die te kleinzielig zijn voor het geluk.

SIMONETTA

Doet het pijn ja, geluk? Ja misschien.

BLINDE MAN

Eén gang in het bouwwerk komt uit op een onverwachte ontmoeting. Iemand die Simo kent. De ene grap rolt over de ander, soms wordt er zinnen lang door elkaar gepraat.

SIMONETTA

Dus die kwisvent, presentator, ging als paashaas verkleed een woonwijk in.

RAYMOND

Hel licht van tv-lampen, wat de nacht uit die straat slaat.

SIMONETTA

Rijtjeshuizen, weerloos met hun dunne gordijntjes dicht.

BLINDE MAN

speelt de kennis van Simonetta Ja, en?

SIMONETTA

Belde die paashaas aan, deed een mevrouw open-

RAYMOND

Die keek in dat neerbuigende licht, knipperde, en zag een idioot die zei een prijs van drieduizend gulden te komen brengen. Of die even naar binnen mocht.

SIMONETTA

En wat zei die mevrouw?

BLINDE MAN

De kennis kan niet meekomen in de lol van Raymond en Simonetta. Uh-

RAYMOND

Die zei nee!

SIMONETTA

Nee ik weet niet wie u bent, u kunt wel weet ik wie zijn.

RAYMOND

Maar vrouwtje, drieduizend gulden!

SIMONETTA

Nee hoor, je las zulke rare dingen.

BLINDE MAN

Wat voor dingen?

RAYMOND

Dingen, mensen.

SIMONETTA

Mensen waar dingen mee zijn.

BLINDE MAN

Ja-ja, dingen.

SIMONETTA

Gewoon, dingen aan de hand.

RAYMOND

Rare dingen, nare dingen. *Hij stoot Simonetta aan en zegt zacht: Zie je, televisie is ook mesjoche. Simonetta duwt hem lachend van zich af.*

BLINDE MAN

Om daarna die kennis te groeten, af te rekenen en te verdwijnen. In- wat is dit? Vreemd- Een keuken, een roestvrijstalen-restaurant-keuken. Geen mens, helemaal leeg. Jullie lopen er doorheen. Jij loopt, zij loopt, jij zingt. Tot je er mee stopt.

SIMONETTA

Ga es verder.

RAYMOND

geschrokken Je luisterde?

SIMONETTA

Ja. Het was mooi.

RAYMOND

Oh. Nou-

BLINDE MAN

Je lacht verlegen en houdt de deur voor haar open. Maak dit in je hoofd. *Raymond en Simonetta horen het niet, ze fluisteren met elkaar en beginnen te vrijen.* Een krakende trap, en nog een trap, naar beneden. Dan een gewelf waarin de koele lucht van eeuwen terug bewaard is gebleven. Zacht licht. Maar welke geheimen verbergen jullie in de gefluisterde woorden? En wat zingen jullie ogen naar elkaar? Die nacht, tussen al die matrassen- maar je raakt haar niet aan, denk aan Moniek. Het kan niet. Oh ik weet, en jij weet dat het zou kunnen, op dat of dat moment, maar je doet het niet. Nee. Het gebeurt niet.

RAYMOND

Tot we ineens vrijen.

BLINDE MAN

Nee!

RAYMOND

Jawel, al eindeloos voor altijd met elkaar vrijen. Luister. Volg deze woorden. Luister naar me en volg deze zinnen, woord voor woord, stap voor stap, behoedzaam. Luister naar me tot je niet meer weet waar je bent of hoe je terug moet. Tot je, verdoemd in het landschap van dit verhaal, niet anders meer kan dan- verder en verder. Volg me, ik ben alle woorden. Je moet wel, je zit er al in, kom. *Hij neemt Blinde man mee naar Simonetta.*

BLINDE MAN

Er is geen-

RAYMOND

Nee geen andere weg. Er is alleen de laatste bladzijde. En pas daar zal het stoppen.

BLINDE MAN

Raymond.

RAYMOND

Rustig maar. En vlak tegen elkaar, we lagen- Stil maar. Stil maar vlak tegen elkaar. Simo's hand op mijn arm. Zo licht lag de hand- Je voelde alleen haar warmte, stralen. En ze vroeg:

SIMONETTA

zacht Wat is dit?

RAYMOND

Die spier?

SIMONETTA

Ja.

RAYMOND

Die stuipt.

SIMONETTA

Stopt dat niet?

RAYMOND

Niet wanneer ik wil.

SIMONETTA

Vreemd.

RAYMOND

En het denken werd broos, verkruimelde, en viel in slaap. *Hij houdt een moment rust en zegt dan opgewekt.* Hallo stomme trut.

SIMONETTA

Wat? Waarom zeg je dat?

RAYMOND

Zeg ik wàt? Stomme trut?

SIMONETTA

Ja.

RAYMOND

Oh als ik iemand aardig vind dan scheld ik die uit.

SIMONETTA

En waar slaat dat op als ik vragen mag?

RAYMOND

Weet ik veel.

SIMONETTA

Nee kom op.

RAYMOND

Ik denk- ik weet niet. Ik wil je hebben. Ja ik wil je hebben en het zo houden, maar jij bent van Simonetta en je zal doen wat Simonetta wil. Niet wat ik wil. Daarom is Simonetta een trut.

SIMONETTA

Een stomme trut.

RAYMOND

Ja.

SIMONETTA
Arme Moniek.
RAYMOND
Ander onderwerp. Eric.
SIMONETTA
Eric is een lul, Eric heeft afgedaan.
RAYMOND
Dat geloof je zelf niet.
SIMONETTA
Ach man.
RAYMOND
Oh. Dus Eric is geen onderwerp?
SIMONETTA
Nee. Moniek.
RAYMOND
Moniek is een kut, heeft ook afgedaan.
SIMONETTA
Nee. Dat weet je. Moniek is mooi- een goed mens.
RAYMOND
Ja. Ja.
SIMONETTA
Die loopt niet voor je snufferd met de vijand te heulen.
RAYMOND
Vijand.
SIMONETTA
Die Duitse.
RAYMOND
Je vindt het afschuwelijk.
SIMONETTA
Ja.
RAYMOND
Moniek- soms. Een paar dagen terug bijvoorbeeld, dan dacht ik aan haar, praatte met haar. Ze was er, zei de dingen die ze zei. En dan dacht ik van: 'Waarom zoent ze me dan niet?'
SIMONETTA
Omdat ze er niet was. Dat heet missen.
RAYMOND
Van alle zoenen die we hebben gezocht. De paar die we hebben gevonden.
SIMONETTA
Ogen- hoe zei je dat, je zei dat wel goed.
RAYMOND
Nee.
SIMONETTA
Twee ogen. Twee ogen in hetzelfde gezicht.
RAYMOND
Ik wou- ik zou op willen springen zoals een bom inslaat. Ik zou het brood in een hoek moeten keilen, krassend dat het zo niet langer gaat, in mijn schoenen moeten stappen, half er naast, maar de schoenen mee schoppend, stampend, stoppen, en beginnen te janken. Ik zou-

SIMONETTA

Hou op. Oké, één oog is weg. Je bent nog niet blind.

RAYMOND

Nee blind ben ik niet, maar wat moet ik met deze wereld? Het is een plaatje, plat. Niet eens een poppenkast maar een schimmenspel. Schaduwen. Silhouetten. Niks wat je kan pakken. Met één oog zie je, maar geen diepte.

SIMONETTA

Je neemt het zoals het is. Niet anders. Anders verstrik je, verstik je. Laat alle hoop op Moniek varen.

RAYMOND

Dat kan niet.

SIMONETTA

Je moet niet zo krampachtig-

RAYMOND

Jawel! Wat denk je nou, het is het eerste en enige waar ik geluk van krijg. Shit snap je niet dat het zonder zo- zo- zo dat ik er bang van word.

SIMONETTA

Natuurlijk begrijp ik dat, wat denk je. Maar toch moet je loslaten. Vallen moet je. Je vastgrijpen aan voorbij suizende takken- Die breken toch als je ze pakt. Smalle richeltjes? Daarvoor ben je te groot. Je moet vallen, alleen maar vallen. De enige vaste grond is de dood, daar sla je op te pletter. Tot die tijd moet je loslaten, vallen.

RAYMOND

Vallen. En opstaan dan?

SIMONETTA

Dat opstaan dat is toch allemaal gelul man.

RAYMOND

Ja. Misschien.

SIMONETTA

Sliepen jullie allang apart?

RAYMOND

Hoe weet je dat?

SIMONETTA

In de caravan waren twee gebruikte bedden.

RAYMOND

Ja.

SIMONETTA

Jullie waren lang samen, niet?

RAYMOND

Lang.

SIMONETTA

Hoelang?

RAYMOND

Ze was er altijd al. Een eerste keer- die kan ik me niet herinneren. Moniek ook niet.

SIMONETTA

Maar wanneer heb je haar dan-

RAYMOND

Ontmoet? Ze zat al bij me op de lagere school. Naast Jane zat ze. Ja Jane heette ze. Ooit hebben we een spreekbeurt gehouden, Moniek en ik. Over de maan en de aarde. Een boek hadden we, uit de biep, zo'n hoe-en-waarom-boek, ken je die? Dat was een serie, allemaal hoe-en-waarom. Over van alles. In de onze stonden plaatjes

van de aarde, zo vanuit de ruimte gezien. De aarde met een bult, een puist. Met elk plaatje werd de zwelling groter, en de zwelling werd zelf een bol en die bol trok en trok tot ze in een vuurgloed losbarstte en daar was de maan. Vrij.

SIMONETTA

Je meent het.

RAYMOND

Jawel, dat zag je, de maan die met zo'n vuurstaart de ruimte koos. En het gat in de aarde. We begonnen die spreekbeurt samen. Voorin de klas: zij twee staartjes, ik een stropdas. Netjes rechtop en dan tegelijk: 'De maan is uit de aarde ontstaan.'

SIMONETTA

De maan is uit de aarde ontstaan.

RAYMOND

Zo begon het.

BLINDE MAN

Boek. Ik werd een boek. Zo ging het, zo zal het gaan. Het zal zo gaan dat uiteindelijk alles achter elkaar staat. Door paginanummers op volgorde gehouden. De volgorde is belangrijk. Eerst was ik er, daarna kwam het boek. Ik was overvol, ik liep over. Het boek was wit, leeg, en wachtte. Toen ging ik aan het werk. Ik formuleerde, transformeerde- Ja. Tot uiteindelijk alles op volgorde zal staan. En het boek vol inkt. Schrijven is papier zwart maken. Zwart. De kelderkamer van het hotel, donker en vol met matrassen. Ze verliezen zich in de tijdloosheid van een ruimte waar altijd het licht aan moet, waar niets een regelmaat afdwingt. Ze vertellen elkaar de verhalen van hun liefde en vrijen. Ergens op een dag gaat Raymond bij Simo onder de douche staan. Ze reageert verward, voelt zich betrappt. Hij kijkt naar haar, het linker- het pijn oog dicht. Dan kijkt ze terug. Hun blikken kaatsen op een manier waar ze beiden van schrikken. Stilte. Tot ze zegt: 'Dat was raar,' lacht, en over is het.

RAYMOND

Simo. Haar stem, tong, lippen, haar lichaam waarop ik van genot naar genot kan verdwalen, de roodgloeiende blijheid omdat we bij elkaar zijn, de rust, allemaal is het weg. De taxi is weg, Simonetta is weg en ik, bij de voordeur, ik snap niet waarom niet ook de straat en de stad stantepeet zijn vertrokken. Ik wil dat ze vertrekken, verdwijnen. Weg. Weg zodat het hier ophoudt. Ik ben net gestorven en nu wil ik dood zijn. Niet meteen een volgend leven beginnen, niet- Shit, alles doet pijn van geluk.

BLINDE MAN

Ze is voor een paar dagen weg. Moest toch wat regelen met d'r baas, dat werk-

RAYMOND

Geluk en dus die verrotte diepten die openscheuren, schreeuwend. Zo diep dat ze dieper lijken dan de hemel hoog. Maar baldadig van het geluk ga ik gewoon op de rand zitten. En ik kijk. En ik weet. Het zal nooit ophouden. Deze fuckzooi. Nooit. Niet zolang er de ogen zijn om het mee te zien.

BLINDE MAN

Kom. Nee? Goed dan ga je niet terug naar de kelderkamer. Als je dan echt de aanblik niet kunt verdragen.

RAYMOND

De matrassen, de afwas, de asbak, alles koud en stijf van haar afwezigheid.

BLINDE MAN

Trek dan de voordeur maar dicht. Ga je de stad in?

RAYMOND

Shit, m'n geld.

BLINDE MAN
Dat bedoelde ik.
RAYMOND
Nou ja, we zien wel. Actie.
BLINDE MAN
Goed, al na een dag bel je haar.
RAYMOND
Ze neemt niet op.
BLINDE MAN
Ze zei toch woensdag bellen?
RAYMOND
Dacht ik ja.
BLINDE MAN
Dat is wel snel.
RAYMOND
Na een dag al, weet ook niet waarom. Wat moet ze eigenlijk van me?
BLINDE MAN
Weet jij het?
RAYMOND
Nee.
BLINDE MAN
Niet over gehad?
RAYMOND
Nee, en die Eric.
BLINDE MAN
Eric?
RAYMOND
Niks.
BLINDE MAN
Probeer het nog es.
RAYMOND
Woensdag bellen zei ze.
BLINDE MAN
Nee ik bedoel bel-
RAYMOND
Ze bedoelde volgende week woensdag.
BLINDE MAN
Dan pas?
RAYMOND
Ik weet het niet!
BLINDE MAN
Zoiets weet je toch.
RAYMOND
Zei ze woensdag?
BLINDE MAN
Ja.
RAYMOND
En ik zei?
BLINDE MAN
Goed.

RAYMOND
En waar zei ik goed tegen?
BLINDE MAN
Tegen woensdag.
RAYMOND
Welke verdomme! Hallo met Raymond. *Hier volgt een telefoongesprek: Raymond en Simonetta kijken ieder een andere kant op.*
SIMONETTA
Hé waarom belde je nou niet?
RAYMOND
Simo?
SIMONETTA
Ja. Ik had toch gezegd woensdag?
RAYMOND
Ja.
SIMONETTA
Ik probeer al dagen om je- maar je bent ook nooit in dat hotel lijkt wel.
RAYMOND
Ik was je nummer kwijt.
BLINDE MAN
Wat?
SIMONETTA
Mooie boel. Zeg luister es, heb je geen zin hierheen te komen?
RAYMOND
Naar jou?
SIMONETTA
Ja ik dacht het zo, voor morgenavond weet ik van een goed feest en overdag heb ik vrij dus als je-
RAYMOND
Vrij. Werk je weer?
SIMONETTA
Ja ik was hier toch, en jij belde maar niet-
RAYMOND
Geen last gehad met-
SIMONETTA
Nee dat is geregeld.
RAYMOND
Oh.
BLINDE MAN
Kom vraag naar Eric.
RAYMOND
En Eric?
SIMONETTA
Wat Eric?
RAYMOND
Ik weet niet-
SIMONETTA
Ik ook niet, heb 'm nog niet gezien.
RAYMOND
Oh.

BLINDE MAN

Dat is toch niet wat je weten wou?

SIMONETTA

Zeg gaat het wel goed daar?

RAYMOND

Hier, ja. Nou ja, leeg.

SIMONETTA

Kom je hier heen?

RAYMOND

Ja, graag.

SIMONETTA

Echt?

RAYMOND

Hé Simo, wat denk je nou? Ik neem je spullen mee, goed?

SIMONETTA

Ja. *Hier eindigt het telefoongesprek: Simonetta richt zich direct tot Raymond. Wat bedoelde je met leeg?*

RAYMOND

Vreemd, onbekend zonder jou. Ik wist niet meer precies wat ik daar deed.

SIMONETTA

Wat deed je dan?

RAYMOND

Banieren.

SIMONETTA

Je oog ziet er niet best-

BLINDE MAN

Stop. Kan niet.

RAYMOND

Wat?

BLINDE MAN

Simonetta kan niet door de telefoon kijken.

RAYMOND

Ben al bij haar op de kamer. *tegen Simonetta* Eén mevrouw daar, was raar, die begon tegen me te praten. Haar zoon, haar vijftienjarige zoon was overreden. Ze zat op het station, keurig verzorgd, nagels, make-up, strak weet je wel. We hebben bier gedronken en ik heb twee foto's gezien. Van die jongen. Mooie jongen.

SIMONETTA

Ga verder.

RAYMOND

Wat wou ik? Ja weet je wat het rare was? Ze haalde adem met een soort van hik. Elk inademen was een hik met daarin de klank 'ja'. Tussen elke zin, bij elke komma die hik en dat rillende 'ja', zo: tussen de tanden door naar binnen gezogen, 'ja', doorgeslikt, 'ja', maar onverteerbaar, dood 'ja'.

SIMONETTA

Moeders. Moet je dit zien. Dit kaartje lag hier toen ik terugkwam. 'Lieve Hans we hebben nu al zolang niets van je gehoord, kus, je moeder.'

RAYMOND

Hans?

SIMONETTA

Die woonde hier, van hem heb ik deze kamer. Hij zit al meer dan een jaar in de bak.

RAYMOND

En die moeder weet dat niet?

BLINDE MAN

Raymond.

SIMONETTA

Geschrift niet?

BLINDE MAN

Raymond het duurt te lang. Ik ben zo'n dik boekje niet.

RAYMOND

Wat nou?

BLINDE MAN

Dat gesprek, waar gaat dat nog over.

RAYMOND

Zou jij niet weten.

BLINDE MAN

Maar het schiet niet op. Ik wil naar die laatste bladzijde.

RAYMOND

En weet jij hoe?

BLINDE MAN

Drukte, meteen door naar de drukte, het feest, buiten. Je spuugt in het vuur, het vuur sist terug. Om je heen gepraat over pillen, wacht. Eric! Eric is er ook. Eric?

ERIC

Hier.

BLINDE MAN

Goed, pillen, het goede spul, daar gaat het over.

RAYMOND

Pff.

SIMONETTA

Ik heb er pas nog- pas nog zag ik er één gek van dat spul omvallen van schrik. Van een toeterende bus.

BLINDE MAN

Gelach.

RAYMOND

Drankgelach.

SIMONETTA

Die man die liep over de weg en net uit de bocht komt een bus, en die toetert. Ruim op tijd nog. Die lijf echter schrok, begon te rennen, maar van de bus vandaan, voor de bus uit, niet naar de stoep. Dus was het of die bus 'm achtervolgde. Die vent, opgejaagd, vlucht, rent alsof alles aan touwtjes hangt, als een marionet, met van die bungelende benen. Kijkt hij achterom, ziet die gele bus, groot, groter, nog geler, en hij struikelt. Pak. Touwtjes in één keer door en languit op de klinkers.

RAYMOND

Het goede spul, dat is toch beroerd.

SIMONETTA

Zeg zullen we-

ERIC

tegen Raymond Heb jij wel eens-

SIMONETTA

Hij? Nee hij niet.

RAYMOND

Ja jullie wel, dat weet ik, maar ik moet het niet, het is-

SIMONETTA

Hou op. Laten we gaan eten.

BLINDE MAN

Ja, goed zo, vaart. Hier, een tafel. Een lange tafel vol borden, salades, brood, wijn, wijnglazen. Overvloed. Ga zitten.

RAYMOND

De levenden eten, de doden liggen onder de grond.

BLINDE MAN

Shit.

SIMONETTA

Wat zegt Raymond?

RAYMOND

Laat maar.

BLINDE MAN

Mag ik?

RAYMOND

Alle wijnglazen staan scheef. Wat is dit voor tafel.

BLINDE MAN

Weet ik veel. Kijk maar.

RAYMOND

Kijk zelf. Oh pardon, pardon.

BLINDE MAN

Stel je niet aan.

RAYMOND

Het tafellaken, daardoor zag ik 't niet, maar er zit ruimte tussen de planken. De glazen zakken zo met laken en al scheef in die gleuven.

BLINDE MAN

Gaande het eten zullen er minstens vier glazen wijn omvallen. Het tafelkleed zal zo nat worden dat wanneer je met je elleboog op tafel zit, het klamme vocht nog door je trui zal optrekken. Witte plekken zout zullen op tafel verschijnen, ze zullen roze kleuren wanneer ze de wijn-

RAYMOND

Prachtig. *Simonetta tikt hem aan.* Wat?

SIMONETTA

Ik ga even daar.

RAYMOND

Goed. Hé Eric wil je even- Dat ja. *Hij pakt wat Eric hem aangeeft.*

ERIC

En, is het hotel bevallen? Zijn wel goede lui die het runnen niet?

RAYMOND

Die, hoe heten ze-

ERIC

Jan en Carla.

RAYMOND

Ik heb ze amper gezien.

ERIC

Welke kamer hadden jullie?

RAYMOND

In de kelder. Een gewelf waarin de klamme lucht van eeuwen-

BLINDE MAN

Je doet 't niet.

RAYMOND

De klamme lucht van-

BLINDE MAN

Tafel verkeert in een wanordelijke staat. Borden vol eten, brood her en der, soms alleen de korst en daar is het eerste glas al omgedonderd. Dan, let op. Tegenover Raymond gaat een man zitten. Het is geen werker, het is een zitter deze man. *Hij gaat tegenover Raymond zitten.* Doet hersen-arbeid. Sluwe ogen die glimmen zoals zijn glas glom voor hij het in zijn vette vingers had. De man, spotziek, zegt: 'Eric-Eric, wat heb ik nou weer moeten horen.'

ERIC

Há die Martin.

BLINDE MAN

Hebben de dames om je gevochten?

ERIC

Heb het niet gezien maar- 't schijnt.

BLINDE MAN

Gebeurt mij nou nooit. Sterker nog, heb niet eens wat om zelf mee te stoeien.

ERIC

Nee prak jij 'm nergens in op het moment?

BLINDE MAN

Op het moment niet.

RAYMOND

Augurk.

BLINDE MAN

Wat?

ERIC

Zeg wat doen de zaken heden ten dage?

BLINDE MAN

De zaken doen maar wat ze doen, vanavond heb ik vrij.

ERIC

Proost.

BLINDE MAN

Maar Simonetta, want dat interesseert me wel.

ERIC

Daar zit ze.

BLINDE MAN

Jullie hebben mot?

ERIC

Simonetta. Met Simo is het als altijd.

BLINDE MAN

Kon me al niet voorstellen, jullie uit elkaar.

ERIC

Ach, in elkaar, uit elkaar, maakt niet uit.

BLINDE MAN

Het komt toch nooit klaar.

ERIC

Jij moet ook alles zeggen hè.

BLINDE MAN

Dus die nieuwe vent van haar, dat is tijdelijk?

ERIC

Welke vent.

BLINDE MAN

Carla zei dat ze nogal kabaal had gemaakt daar in het hotel, met een vent.

ERIC

Die vent is hij.

BLINDE MAN

Oh. Is hij dat.

RAYMOND

Ja dat ben ik.

BLINDE MAN

Fijn voor-

RAYMOND

Het zout is roze. Een lange tafel, afgekloven, de borden vrijwel leeg. Vetogen die, drijvend op hun rug, staren naar de sterren. Alleen zo hier en daar nog een gier- een hand die in iets pikt. Eric schuift de flessen van zich af, er her en der één optillend om te zien of er nog wat in zit. Van laatste slok naar laatste slok, de mensen kijken. Wat doe ik. Ik begin te helpen.

ERIC

zacht Há daar hebben we Raymond. Weet je, ik ben wel eens zo verslaafd geweest dat ik- *Hij doet zijn mond open en hoofd naar achteren.* Dat ik zo in een glasbak achter zo'n gat ben gaan zitten. *Hij kijkt Raymond aan, doet alsof hij zijn hoed afzet.* Gaan we uit ons dak, gaan we uit ons dak.

RAYMOND

Oké laten we maar es kijken hoe het daar buiten is.

ERIC

Buiten is alles buiten je hoofd?

RAYMOND

Bij jou niet?

ERIC

Há. Jij bent me d'r eentje.

RAYMOND

tegen Blinde man En wat zit jij de boel te observeren.

BLINDE MAN

Zeg Eric.

ERIC

Ja Martin.

BLINDE MAN

Het praat.

RAYMOND

Shit.

BLINDE MAN

tegen Raymond Ik weet niet, wil je weten wat ik-

RAYMOND

De rest van de tafel, ineens-

BLINDE MAN
Geobserveerd heb?
RAYMOND
Zie ze grinniken, grommen.
BLINDE MAN
Nou? Zeg 't maar.
RAYMOND
Uh nee.
BLINDE MAN
Wat nou: bleuh blee.
RAYMOND
Raak. Ze bulderen.
BLINDE MAN
Goh dat is de tweede keer dat ik deze jongeman het laatste woord ontnem. En eigenlijk is het heel gemeen van jullie daar om te lachen.
RAYMOND
Nieuwe golf van- van- *staat op* Je maakt me niet kwaad, jij niet.
SIMONETTA
Zeg wat is dit nou.
BLINDE MAN
Goed spul Eric, goed spul.
RAYMOND
draait zich langzaam om Wat. Wat zei je? Jij hebt van die troep in je donder, niet?
BLINDE MAN
Ja. Dat durf- dat doe jij niet hè.
RAYMOND
Jij fuckt je eigen hoofd, mij best, maar praat niet groot alsof je iets bent, iets weet, meer dan ik.
BLINDE MAN
Schattig niet? En zo serieus.
SIMONETTA
Loop niet te fokken Martin.
RAYMOND
Jij bent afgestompt, omgezaagd. Een dikke patser die voor een paar uurtjes probeert wat het is om een raar hoofd te hebben. *Blinde man staat op*. Jij kent niet de gekte van het brein.
SIMONETTA
Shit zo gaan ze nog-
BLINDE MAN
Jij dan wel?
RAYMOND
Ik? Ja, wie weet.
SIMONETTA
Zijn lichaam, het is groot. Hij is er voorzichtig mee. Zoals je met een groot mes voorzichtig- *stilte*
BLINDE MAN
Mannen, er is hier ééntje spiegiesch!
SIMONETTA
Nu!

RAYMOND

Schopt Blinde man in zijn maag, Blinde man klapt dubbel, waarop Raymond hem bij zijn haren pakt, omdraait en omhoog trekt tot hun gezichten vlakbij elkaar zijn. Dit is echt, snap je. Je bent nog geen boek, geen drukinkt. Voel je dat? Hij pakt Blinde man in zijn kruis. Voel je? Pijn. En méér pijn. Pijn is het enige echte- luister. Enige echte bewustzijns-verruimende-middel.

SIMONETTA

Ze verlost Blinde man traag uit de greep, schermt hem af en zegt zacht tegen Raymond. Je doet het niet, hoor je: niet. Raymond gilt

BLINDE MAN

staat na een lange stilte nog steeds achter Simonetta Raymond? Raymond! Raymond reageert niet Wat nu- Hoe-

SIMONETTA

Het ziet zwart. Van de nacht. In deze kamer. Mijn kamer. Hoor: alleen het geluid van ons beider adem, diep, dreigend, de borstkas deinend in de cadans van vol naar leeg, van vol naar leeg.

BLINDE MAN

Verder.

SIMONETTA

We hebben net gevreeën. Geneukt. Ik zit op m'n knieën. Bovenlijf leunt op rechterarm. Ik hang haast in die arm terwijl mijn linkerhand- Mijn linkerhand die zie je niet, maar je zou denken, als je me zo ziet, dat ik die hand op mijn hart heb. Ik hou het vast. Zeg niets. Iedereen een leven en iedereen alleen.

BLINDE MAN

En hij?

SIMONETTA

Hij? Wat hij me net geflikt heeft dat- Hij zit op z'n knieën. Effen donkere muur waar hij naar kijkt. Onbeweeglijk. Twee vingers in m'n sperma-natte kut. Dat duurt.

RAYMOND

Simo?

SIMONETTA

Kop dicht. *tegen Blinde man* Ik blijf leunen, hangen als tevoren. Nog steeds voel ik de vingers. Bewegen, weghalen? Nee stil. Roerloos. Ruzie loert naar ons. Raymond dan, zakt, knakt plots naar voren en ik kan, omdat hij beweegt, de vingers weghalen. Goddank, zonder dat het opvalt. Daarna, weer: niets. Niets zeggen. Doen. Niets. Raymond, onvindbaar ligt zijn gezicht in zijn handen. *Raymond en Simonetta staan ver uit elkaar en tot Blinde man het verhaal overneemt blijft dat zo.* De situatie is onbeweeglijk als een foto. Een plaatje. De ruzie, het gevecht. Het kan nu elk moment gebeuren. Als we bewegen dan zal het gebeuren. Janken, zoenen, schelden of wegslaan, weg-etter, alles kan gebeuren. Er moet iets gebeuren. Nu. Doe wat!

RAYMOND

Nee.

SIMONETTA

Maar straks knapt, knalt-

RAYMOND

Nee het is en blijft stijf, stijf bevroren hel. De foto blijft een foto. Vereeuwigd, há, voor altijd vereeuwigd in mijn lichaam dat weigert te bewegen. Opgesloten, alleen, in een lichaam als een cel, hel. Er moet wat gebeuren, denk, denk sterk: hoofd omhoog, hoofd omhoog er moet- Maar het hoofd blijft liggen als dacht ik: 'Kist sta op.' Weet wat het betekent. 't Is niet de eerste keer. En van schrik scheurt een schreeuw uit

elkaar. Er is niets te horen.

SIMONETTA

Daarnet, waarom deed je dat? Raymond Nou? zeg es wat. Jij houdt zo makkelijk je mond dicht.

RAYMOND

Vernietig de foto, vernietig.

SIMONETTA

Sorry? Ik verstond je niet?

RAYMOND

Simo?

SIMONETTA

Dat van daarnet, eikel, waarom? Zoiets flik je me niet nog es.

RAYMOND

Nee.

SIMONETTA

Nooit meer.

RAYMOND

Had zelf stop gezegd.

SIMONETTA

Dat zei ik.

RAYMOND

Fuck.

SIMONETTA

Há!

RAYMOND

Hou je mond, alsjeblieft stop- stop het.

SIMONETTA

God wat ben jij een- Nee! Donder op.

RAYMOND

Ze gaat op haar buik liggen. Dat is wreed.

SIMONETTA

Expres. Ik ga liggen zoals ik wil gaan slapen.

RAYMOND

Ze beweegt haar arm, de pols. *Hij doet alsof hij haar pols pakt.* Plots klemvast ligt ze stil. Luister! Je laat me niet alleen. Het kan niet, als er een hel is- Dan ben ik dat zelf. Je laat me niet alleen. Zèg.

SIMONETTA

Je flipt.

RAYMOND

Nee zeg `t. En de arm wordt hogerop getrokken.

SIMONETTA

Raymond, laat los.

RAYMOND

Goed. De greep verslapt en- *Simonetta valt* De hand slaat. *Raymond, die haar ziet liggen, stompt op zijn beide ogen.*

BLINDE MAN

De klap was raak, het was een dreun. Alle agressie waarmee die werd gegeven knalde in haar gezicht. Ze dook in elkaar. Ze schreeuwde niet. Ze sloeg terug. De pijn sloeg in, Raymond stootte naar voren, maar Simo, woedend, bloedend uit haar neus, ontweek niet meer. Nee geen ruzie: vechten. Rauw als rood vlees. Ze vielen

tegen de muur, haalden zich open aan haat. Voorzichtigheid werd weg- opgeblazen, bezeten. De tafel, de stalen rand werd niet ontweken. Het gejang. De pijn van Simonetta- Het was geen belemmering. Het was zijn wapen. *Hij houdt een moment rust.* Raymond. Vertel.

RAYMOND

Ach- Woorden. Alle woorden in dit verhaal zijn hoe heet dat, fictief. Elke overeenkomst met echte woorden, gesproken of geschreven, berust op louter toeval. Al die woorden- het zijn maar kruimels.

BLINDE MAN

Maar ik luister.

RAYMOND

Kruimels.

BLINDE MAN

Maar ik volg.

RAYMOND

Kruimels? Let dan maar op. Mis je een woord, kan je het volgende wie weet niet vinden. Verdwaal je alsnog. Ik herken de caravan, klopt dat? Ben ik hier al lang?

BLINDE MAN

Onbekend, de dagen zijn zoek.

RAYMOND

De dagen die zoek zijn. Laatste hoofdstuk.

BLINDE MAN

Ja.

RAYMOND

Onduidelijk wat waar begint en waar wat ophoudt. Schemer. Licht dat vertraagt. De nacht die meter voor meter op het licht inloopt. Dan is ze ook voorbij de caravan. Dit is de rand van het bed. Ik doe niets behalve denken.

BLINDE MAN

Soms kijken.

RAYMOND

Nee alleen denken. Dit is de rand.

BLINDE MAN

Een onbeweeglijk lichaam zit. Wanneer het eindelijk beweegt dan is het alsof het tot leven komt.

RAYMOND

Ik trek mezelf op bed. Streck.

BLINDE MAN

Dan, even snel als hij tevoorschijn kwam, verdwijnt hij weer in het onbeweeglijke lichaam.

RAYMOND

Liggen. Geluiden. Geluiden spreken door het open raam. Onverstaanbaar.

BLINDE MAN

Onnavolgbaar.

RAYMOND

Voorbijsuizend geronk heeft met auto niets te maken, de schreeuw van een meeuw wordt niet gekoppeld aan vogel.

BLINDE MAN

Het denken overstemt alles.

RAYMOND

't Gaat te keer met een bezetenheid die alleen het laatste stukje neuken eigen is.

Het pompt gedachte na gedachte door de hersenen. Stampst verkrampst, belust op het orgasme: het antwoord op die ene vraag. Aah, drammend, zwetend, rammend, wetend, het moet, het kan, bijna, toe dan! Toe! Denken stort in. Waanzin. Ogen dicht.

BLINDE MAN

gaat achter Raymond staan, helpt hem overeind Met elke gedachte verandert alles om hem heen. Hij beweegt, komt hij uit zijn lichaam tevoorschijn? Ja hij komt in het licht, ziet de ramen spiegelen. Ziet hij de ramen spiegelen, of ziet hij spiegels? Hoeveel? Hoe vaak ziet hij zichzelf en ziet hij wel- *Raymond pakt twee mesjes en geeft Blinde man er één.* Wat hij ziet is een opeenhoping van materie, duidelijk andersoortig als die van de kast of datgene waar lucht uit bestaat. Maar waaruit bestaat het spiegelbeeld van lucht. Met elke gedachte verandert alles om hem heen. Maar hij is kalm nu.

RAYMOND

houdt zijn linker oog open Een bol met een bult.

BLINDE MAN

houdt het rechteroog van Raymond open Een bol met een zwelling.

RAYMOND

Oog van opzij gezien.

BLINDE MAN

Aarde vanuit de ruimte gezien.

RAYMOND

Bult is de plaats waar de lens drijft.

BLINDE MAN

De zwelling is de maan die nog in de aarde zit.

RAYMOND

Dat heet: iris.

BLINDE MAN

Bolling zwelt op.

RAYMOND

En in de iris zit de pupil.

BLINDE MAN

Wordt groter.

RAYMOND

Eigenlijk een gat-

BLINDE MAN

Te groot.

RAYMOND

Gat, zwart. Één voor één, met één haal, snijden ze de ogen open.

BLINDE MAN

Een vuurbal, rood.

RAYMOND

Het zwart van de pupil stroomt naar buiten. Ik zink naar de bodem van dat zwart. Bewusteloos. In het licht van een nieuwe maan.